

Drodzy Rodzice, Kochane Dzieci. Mam nadzieję, że jesteście zdrowi i pełni chęci do wspólnej zabawy.

Poniżej propozycje zabaw i ćwiczeń na wiosenne dni.. Na wieczorne relaksacje polecam zabawy paluszkowe i masażyki. Aby rodzinie wykorzystać czas polecam zrobienie drzewa genealogiczne i wspólnie pobawić się guzikami albo monetami. Zapraszam i polecam-Beata Łukasiewicz

11.05.2020 r

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić.

Koncentracja uwagi – zakres ćwiczeń terapeutycznych

Koncentracja uwagi

Cele terapeutyczne:

- Kompensowanie i korygowanie deficytów w zakresie koncentracji uwagi;
- wdrażanie do wykonywania zadań wymagających coraz dłuższej pracy;
- przeplatanie wyťažonej pracy intelektualnej dziecka ćwiczeniami relaksacyjnymi, zabawami ruchowymi.

Symptomy wskazujące na występowanie zaburzeń koncentracji uwagi

Dziecko ma trudności:

- z koncentracją na szczegółach;
- ze skupieniem się na zadaniu przez dłuższy czas;
- z rozumieniem przekazywanych komunikatów;
- z organizacją pracy i wszelkich zajęć;
- z podejmowaniem zadań wymagających dłuższego wysiłku intelektualnego.

Niedokładnie rozumie polecenia.

Gubi przybory szkolne i przedmioty potrzebne do pracy.

Rozprasza się pod wpływem nawet słabych bodźców.

Zapomina o codziennych obowiązkach.

Zakres ćwiczeń terapeutycznych doskonalących umiejętność koncentracji uwagi

- Czytanie prostych opowiadań, wyodrębnianie osób i przedmiotów występujących w utworze.
- Dobieranie właściwych i niewłaściwych obrazków do historyjek.

- Porządkowanie historyjek obrazkowych.
- Dopasowywanie figury do kształtu.
- Doprowadzanie podjętej pracy do końca.
- Działanie według instrukcji nauczyciela.
- Przestrzeganie kolejności wykonywania ćwiczeń.
- Lokalizowanie źródła głosu.
- Określanie położenia przedmiotów.
- Odwzorowywanie rysunku z pamięci odroczonej.
- Obserwowanie różnych zjawisk.
- Reagowanie na dany sygnał.
- Rozpoznawanie w krótkim czasie eksponowanych przedmiotów.
- Rozpoznawanie przedmiotów na obrazkach złożonych.
- Zabawy muzyczno-ruchowe.
- Skupianie uwagi:

– podczas krótkich ćwiczeń (stopniowe wydłużanie tego czasu);

– na ruchomym elemencie;

– na podanym wzorze.

Stopniowe wydłużanie czasu wysiłku umysłowego.

Zauważanie brakujących elementów.

Dostrzeganie jednakowych ilustracji, liter, cyfr.

Zadawanie dziecku pytań w różnych sytuacjach, na przykład podczas wizyty w teatrze, kinie, podczas wycieczki” (*Naprawa, Tanajewska, Mach, Szczepańska, 2017*).

Zabawy monetami.

Monety mamy zwykle w portfelu, zawsze przy sobie – to sprawia, że możemy bawić się praktycznie wszędzie...

Cele

- motoryka mała,
- koordynacja wzrokowo-przestrzenna.

Monety można wykorzystać w domu, ale też w restauracji, gdy czekacie na posiłek. Jest wiele wariantów, więc wybierz ten, który najbardziej wam odpowiada. Jeśli przy stoliku siedzi więcej osób, możesz zaangażować do zabawy wszystkich.

Przed każdą osobą połóż monetę. Pieniążek możesz pstrykać palcem wskazującym i kciukiem albo przesuwać po stole tylko palcem wskazującym lub bokiem kciuka – sam sposób jest nieistotny. Oto kilka przykładów zabaw:

Zbijak

Gracze siedzą naprzeciwko siebie i pstrykają monety w kierunku przeciwnika. Jednym celem zabawy jest sprawdzenie, kto potrafi tak pstryknąć, żeby moneta zbiła monetę przeciwnika, a drugim – kto zdoła pstryknąć monetę bliżej przeciwnika, tak żeby nie spadła ze stołu.

Multizbijak

Jeśli jest więcej niż dwóch chętnych do gry, wszyscy pstrykają swoje monety na środek stołu i próbują pozbić monety rywali albo uderzyć w konkretny przedmiot, na przykład solniczkę. Wygrywa ten, komu się to uda albo kto będzie najbliżej celu.

Strzał do bramki

Ustaw dwa przedmioty blisko siebie jako bramkę (mogą to być szklanki albo inne monety). Zadaniem graczy jest pstryknąć monetę, tak żeby trafiła do bramki. Im bliżej siebie ustawisz „słupki” bramki, tym większe będzie wyzwanie.

Cenne kółko

Ułóż garść monet w kółko, a następnie pstrykaj w nie dodatkową monetą. Gracz zbiera każdą monetę, którą udało mu się poruszyć.

Rząd monet

Ustaw monety w rzędzie w rozstawie co 2,5 centymetra. Zadaniem gracza jest pstryknąć monetą w taki sposób, żeby przeleciała przez każde z pustych miejsc w rzędzie albo alternatywnie, żeby trafiła w monetę i wybiła ją z rzędu.

Zabawy te są znakomitym ćwiczeniem drobnych mięśni rąk. Dodatkowo dziecko uczy się oceniać, ile energii jego mięśnie muszą z siebie dać, żeby uzyskać pożądaną efekt (Sher, 2018).

źródło: B. Sher: CODZIENNE GRY I ZABAWY DLA DZIECI Z ZABURZENIAMI... ”, HARMONIA UNIVERSALIS, Gdańsk 2018

12.05.2020

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić.

Torba na przygody – motoryka, SI, planowanie, interakcja społeczna

Większość zabaw dla dzieci z zaburzeniami jest przygotowywana przez dorosłych, dlatego dzieci nie biorą udziału w fazach tworzenia idei ani planowania. Zabawa ta pozwala dziecku na fizyczne i psychiczne zaangażowanie się w całą aktywność.

Potrzebne materiały

- Pęseta z tępymi końcami
- Pałeczki połączone z jednej strony (takie z chińskiej restauracji)
- Duże kuchenne szczypce
- Torba (nazwijcie ją „Torbą na przygody”)
- Papier i długopis

Sposób zabawy:

- Młodsze dzieci – wykorzystajcie pęsetę, pałeczki, szczypce i torbę. Zadaniem dziecka jest chodzenie po okolicy, zbieranie odpowiednim narzędziem (dostosowany do wielkości danego przedmiotu) różnych rzeczy i wkładanie ich do torby.
- Starsze dzieci – jeśli dziecko umie już pisać, niech zrobi listę tego, czego będzie szukać i co włoży do torby. Następnie niech rozpocznie poszukiwania według listy i wykorzysta narzędzie, które sobie wybierze.
- Można się w to bawić w parach i szukać przedmiotów z listy w zespole. Jedno dziecko jest odpowiedzialne za trzymanie narzędzi do podnoszenia i listy, drugie – za torbę.

Uwaga

Być może trzeba będzie dokonać selekcji przedmiotów znajdujących się na liście. Jeśli podopieczny ma problemy z pisaniem, ty pisz, a on niech dyktuje. Może także zrobić listę na komputerze, ponieważ głównym celem tej zabawy są zgromadzenie pomysłów i aktywność na świeżym powietrzu, a nie ćwiczenie pisania.

Cele/Korzyści

- **Planowanie projektu** – podczas tej zabawy dziecko musi zaplanować, czego będzie szukać, sporządzić listę i zrealizować swój plan.
- **Pisanie** – zabawa motywuje dzieci do pisania, ponieważ mają konkretny cel. To bardzo ważne w przypadku dzieci, które mają problemy z pisaniem.
- **Interakcja społeczna** – można się również bawić w parze, co zwykle jest dla dziecka mniej stresujące niż zabawa w domu lub czas wolny (Delaney, 2016).

źródło: T. Delaney, 101 ćwiczeń, gier i zabaw..., Harmonia Universalis, Gdańsk 2016

fot. sylwiiwan.com

Zabawy rozwijające koordynację obustronną

Łap bąbelki

Nie ma lepszej zabawy na ćwiczenie koordynacji obustronnej. To stara, multisensoryczna zabawa, która pozwoli każdemu dziecku poczuć smak sukcesu i ogromną satysfakcję.

Aby zwiększyć trudność, możesz do zabawy włączyć małą huśtawkę na desce. Bujanie się i jednocześnie łapanie bąbelków pomoże dziecku idealnie zgrać obie półkule mózgu i obie strony ciała.

Jeśli jednak bujanie się i klaskanie w tym samym momencie jest zbyt trudne dla dziecka z niestabilnością grawitacyjną lub słabo rozwiniętą koordynacją, nie dodawaj huśtawki. Dziecko ma czerpać z tej zabawy jak najwięcej radości. Obustronne klaskanie jest tu o wiele ważniejsze niż zachowanie równowagi.

Potrzebne materiały

- Bąbelki – możesz je zrobić, mieszając 4 szklanki wody, pół szklanki syropu kukurydzianego i szklankę płynu do mycia naczyń (pozostaw mieszankę na kilka godzin)

- Wiaderko wody (aby opłukać ręce)
- Opcjonalnie huśtawka (deska) do balansowania

Przebieg zabawy

Co możesz zrobić:

- Dmuchać bańki w kierunku dziecka.

Co może zrobić dziecko:

- Łapać bańki tak, jakby chciało klaskać. Bąbelki będą pękać.
- Raz prawą, raz lewą ręką uderzać bańki zaciśniętymi pięściami lub przebijać palcem wskazującym.
- Przechylać się i próbować zachować równowagę na huśtawce jednocześnie łapiąc i przebijając bąbelki.

Zrób to inaczej

Codziennie możesz bawić się z dzieckiem w rzucanie i łapanie piłki plażowej, balonu czy dużego worka z grochem.

Cele/Korzyści

- Rozciąganie ciała i wyciąganie rąk w różnych kierunkach, tak aby złapać bańki i klasnąć obiema rękami, wzmacnia integrację obustronną i umiejętność przekraczania linii środka.
- Klaskanie wpływa korzystnie na rozwój umiejętności zachowania równowagi, kontroli dużej motoryki, umiejętności stopniowania siły ruchu i planowania motorycznego.
- Skupianie wzroku na pływających w powietrzu bańkach – szczególnie podczas balansowania na huśtawce – rozwija przetwarzanie wzrokowe.
- Przechylanie się z boku na bok sprawia, że półkule mózgowe zaczynają ze sobą „współpracować”, oraz uspokaja i porządkuje układ równowagi. Pozytywnym skutkiem tej czynności może być polepszenie mowy i umiejętności językowych.
- *Łap bąbelki* to ten typ „brudzącej” zabawy, który może się spodobać dziecku z nadreaktywnością na dotyk.

Malowanie płotu

Zajęcie stare jak świat... I wspaniałe dla ćwiczenia przekraczania linii środka.

Materialy

- Wiadro, duży pędzel, woda
- Płot

Co może zrobić dziecko:

- „pomalować” płot lub dom.

Cele/Korzyści

- Malowanie pędzlem z boku na bok wpływa na rozwój umiejętności przekraczania linii środka.
- Każde pociągnięcie pędzlem wpływa korzystnie na rozwój dużej motoryki, planowania motorycznego, umiejętność stopniowania siły ruchu i koordynację oko-ręka.
- Zabawa z wodą jest zajęciem niebrudzącym, więc może spodobać się dziecku z nadreaktywnością na dotyk (Kranowitz, 2015).

źródło: C. S. Kranowitz, *Nie-zgrane dziecko w świecie...*, Harmonia Universalis, Gdańsk 2015

13.05.2020 r

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić.

Masaż Shantala

Masaż Shantala jest starożytną techniką masażu dla niemowląt i dzieci, wprowadzoną na europejski grunt przez francuskiego położnika nazwiskiem Leboyer. Masaż Shantala jest głównie masażem dla niemowląt i z myślą o nich został stworzony. Jednak równie pozytywne efekty można zaobserwować, stosując go u starszych dzieci, zwłaszcza tych z deficytami na poziomie emocji. Masaż pochodzi z Indii, skąd zapożyczyły go Stany Zjednoczone, Holandia, a także Polska.

1. Korzyści z masażu

Regularne masowanie ma pozytywny wpływ na dziecko, jak również na matkę czy inną osobę wykonującą masaż. Masaż Shantala jest głównie skierowany ku małym dzieciom, z którymi poprzez nieskomplikowany, ale umiejętny dotyk rodzic może nawiązać bliższą więź. Masaż uspokaja i uodparnia dzieci na stresy. Masaż jest rytmiczny, obejmuje całe ciało dziecka i skupia uwagę na różnego rodzaju ćwiczeniach, które pozwalają dziecku aktywnie w nim uczestniczyć. Te ćwiczenia mają na celu stymulowanie dzieci do określonych zachowań, na przykład do śmiechu lub wydawania dźwięków. Inne ćwiczenia wykorzystywane podczas masażu mają za zadanie wyciszyć dziecko. Dzięki masażowi rodzic nawiązuje autentyczny kontakt z dzieckiem, uczy się języka niemowląt, poznaje granice możliwości malucha oraz przekazuje mu komunikat, że jest ono w pełni przez niego akceptowane i z nim bezpieczne.

2. Jak przygotować dziecko do masażu?

Dziecko nie powinno być zaraz po jedzeniu, powinno być nagie, a pomieszczenie, w którym chcemy masować malucha powinno być wyciszone i mieć temperaturę otoczenia powyżej 20 stopni Celsjusza. Miejsce, gdzie będzie leżał niemowlak powinno być starannie dobrane ze względu na dodatkowe bodźce. Można położyć malucha na miękkim i grubym kocyku, na podłodze albo na karimacie. Ważne, aby był on jak najbliżej osoby, która go masuje, najlepiej więc jest, jeśli są to rodzice dziecka. Można ułożyć dziecko na wyprostowanych nogach mamy czy taty, którzy siedzą płasko na podłodze. Stopy maleństwa powinny dotykać brzucha mamy lub taty.

Należy użyć **olejku do masażu**, którego warto rozgrzać wcześniej w dłoniach. W Indiach matki używają oleju musztardowego lub oleju kokosowego. Według masażu Shantala, dobrze jest masować maleństwo rano i ewentualnie powtórzyć masaż wieczorem. Masaż niemowlaka będzie trwał około 5-10 minut. Nie należy jednak kontynuować masowania, gdy dziecko zaczyna być niespokojne lub dawać oznaki zniechęcenia. Masaż ma pozostawiać chwilę przyjemności dla masowanego i masującego. Dlatego osoba, która masuje malucha powinna także czuć komfort. Można usiąść na podłodze tuż przed dzieckiem. Masowanie na stojąco dziecka leżącego na przykład na stole pozbawia go zasadniczej energii i pozytywnych efektów. Po masażu dobrze jest zrobić dziecku kąpiel. Będzie ona miała dodatkowy efekt relaksujący.

3. Jak masować dziecko?

Masaż należy rozpocząć od rozmasowania dużej ilości olejku na dłoniach, na wewnętrznej i zewnętrznej stronie. Olej powinno się mieć cały czas w zasięgu ręki. Sięgając po nową dawkę olejku, należy zostawić jedną dłoń na ciele dziecka, aby nie tracić z nim kontaktu.

Powolnymi, ale pewnymi i rytmicznymi ruchami masuje się jednocześnie dwa boki od klatki piersiowej w kierunku podbrzusza. Następnie masuje się, przesuwając ręce na krzyż po brzuchu: od szyi do podbrzusza i na odwrót, tak jakby obie ręce cały czas pozostawały przyklejone do ciała dziecka. Kiedy dziecko ułożymy na boku, lewą ręką chwytny nadgarstek dziecka, prawą zaś otaczamy ramię dziecka i kolistymi ruchami masujemy je. Dotarłszy do nadgarstka, lewa ręka puszcza dłoń dziecka i rozpoczyna ponownie od obojczyka masaż całego ramienia.

Najważniejsze jest, aby zwrócić uwagę na to, by kolisty ruch na poziomie nadgarstka nieco zwolnić. Ponadto, zanim przejdziemy do masażu następnego ramienia, należy wykonać **masaż dłoni dziecka**. Kciuk kolistym ruchem masuje wewnętrzną stronę dłoni dziecka. Następnie zgina się palce dziecka do wewnętrznej strony dłoni. Po masażu dłoni i ramion, ponownie masujemy brzuch dziecka. Kiedy niemowlę leży na plecach, chwytny piętę dziecka i trzymając je w pionie, masujemy przedramieniem brzuch dziecka z góry w dół. Następnie kolistymi ruchami od ud po piętę masujemy całą nogę dziecka, spowalniając na wysokości kostki i pięty. Po czym masujemy najpierw kciukiem, a potem otwartą dłonią stopę dziecka. Następnie przechodzimy do masażu drugiej nogi. Chcąc wymasować plecy maluszka, układamy go w poprzek naszych nóg. Wykonujemy ruch jak przy wyrabianiu ciasta. Schodząc w dół pleców dziecka, jedną ręką wykonujemy ruch do przodu, drugą do tyłu i tak na zmianę. Choć nacisk powinien być głównie przy ruchu do przodu. W ten sposób masuje się łopatki, środek pleców, plecy na wysokości nerek i pośladki. Po czym ręce wracają ku głowie, masując te same części ciała i wykonując te same ruchy. Następnie prawa ręka mocno przylega do pośladków dziecka, a lewa masuje mocno plecy, idąc od szyi ku pośladkom. Warto pamiętać, że im ruch wolniejszy i płynny, tym większy jest efekt masażu. Po czym lewa ręka powraca ku barkom (bez masowania) i ponownie masuje, schodząc w dół pleców. Kolejny etap jest podobny do poprzedniego. Lewa ręka matki chwytny stopy dziecka, a prawa masuje, tym samym powolnym i płynnym ruchem, od szyi po kostki dziecka. Masaż twarzy u małego dziecka może się przez długi czas nie powieść, gdyż maluchy nie lubią, jak się jej dotyka. Przypomina im to ciężkie chwile porodu, kiedy główka przez długi czas była uciśnięta. Z czasem jednak dziecko powinno zacząć doceniać masaż twarzy. Najpierw masujemy czoło. Palce wędrują od środka czoła ku zewnętrznym krawędziom. Następnie masuje się całą twarz od czoła po brodę. Każdy następny ruch masuje coraz bardziej na zewnątrz. Po czym masuje się nozdrza od góry w dół i z powrotem, podchodząc aż pod czoło. Następny etap to bardzo delikatny masaż gałek ocznych, po czym palce zsuwają się po nosie i po policzkach.

Chociaż na temat **technik masażu Shantala** jest kilka publikacji, w których szczegółowo można przeczytać o korzyściach z tego rodzaju dotyku, nie można się go nauczyć, studiując jedynie owe publikacje. Ten rodzaj masażu każdy może wykonywać z łatwością po odpowiednim przeszkoleniu, bo jego technika wykonywania jest stosunkowo prosta do nauczenia. Warto skorzystać z porad specjalistów i pod okiem trenera nauczyć się, w jaki sposób zastosować masaż dla swojego dziecka.

Jak wykonać masaż Shantala krok po kroku?

1. **klatka piersiowa** - zacznij od środka klatki piersiowej, kierując ruch rąk wzdłuż żeber i na boki. Następnie ponownie od środka masuj w kierunku ramion. Na koniec natomiast wykonuj ruch rąk od bioderek poprzez klatkę piersiową do przeciwległego ramiona;
2. **ramiona** - wykonując koliste ruchy masuj kciukiem, a potem całą dłoń ramiona aż do przegubów dłoni. Następnie połóż obie ręce na rączce i delikatnie naciągnij w przeciwnych kierunkach, czyli od ramiona do przegubu;
3. **przeguby dłoni** - masuj je kciukiem i palcem wskazującym;
4. **brzuch** - tę część ciała masuj od wysokości żeber do pachwin po skosie. Następnie podnieś obydwie nogi i delikatnie puszczając, wymasuj podbrzusze;
5. **nogi** - zacznij od pachwiny i kolistymi ruchami masuj przez udo do stopy. Spowolnij ruchy na wysokości pięty. Nogi podobnie jak ręce delikatnie naciągnij w przeciwnych kierunkach;
6. **przeguby stóp** - masuj podobnie jak przeguby dłoni, kciukiem i palcem wskazującym;
7. **stopy** - podeszwę stóp wymasuj kciukiem;
8. **plecy** - zacznij od karku i masuj po przekątnej w kierunku pupy. Powtórz masowanie od dołu do góry i na odwrót i wykonaj podobne ruchy dłońią na boki pleców. Następnie jedną ręką przytrzymaj pupę, a drugą masuj powoli od tyłu głowy przez plecy po pupę. Na koniec pomasuj pupę i nogi;
9. **twarz** - tę część ciała zostawiamy na koniec masażu. Zacznij od środka czoła i opuszkami palców masuj w kierunku skroni i na boki. Następnie prowadź ruch wzdłuż nosa i z powrotem poprzez brwi. Pomasuj delikatnie powieki i dalej od brwi i wzdłuż nosa do kąćków ust.
10. **Wpływ masażu Shantala na dalsze życie dziecka**

Masaż Shantala wpływa także na dalsze życie dziecka i jego zachowania w dorosłości. Dziecko, które nabyte w dzieciństwie cenne umiejętności właściwej reakcji na sytuacje stresowe lepiej radzi sobie w szkolnym, a potem dorosłym życiu. Dziecko zyskuje umiejętność świadomego rozluźnienia, ale także ma poczucie silnej więzi i głębokiej relacji z rodzicami. Faktem potwierdzonym naukowo bowiem jest to, że rodzaj stosunków międzyludzkich jakie nawiązujemy z innymi ludźmi w dojrzałym wieku jest odbiciem więzi, jakie wytworzyły się w okresie dzieciństwa. Dzieci, które były pielęgnowane, kochane i żyły w poczuciu bezpieczeństwa nie mają zwykle kłopotów w nawiązywaniu bliskich relacji z innymi ludźmi. W związku z tym wartości, które stanowią istotny element masażu dziecka, czyli zaufanie, miłość, współczucie, ciepło, otwartość czy szczerść, będą z pewnością procentować w wieku dojrzałym.

Relaksacje i masażyki

Relaksacja z recytacją wiersza Z. Makowskiej „Świeci gwiazdka”

Zaproszenie do koła i zaproponowanie uczestnikom wzajemnego masażu pleców.

Świeci gwiazdka

(rozcieranie palcami pleców sąsiada od środka do boków, promieniście)

Gwiazdek sto. (stukanie opuszkami palców po całych plecach)

Skaczą dzieci. (dłonie złożone w łódeczki oklepują całe plecy sąsiada)

Hop, hop, hop!

Tu choinka. (palcami rysują choinkę od góry do dołu)

Tam choinka.

A tu uśmiechnięta (zataczanie całą dłonią półkola od jednego boku do
minka. drugiego boku)

W białym śniegu (dłonie złożone w piastki zataczają duże koła na plecach)

Suną sanki (energiczne głaskanie pleców otwartymi dłońmi z góry

A w tych sankach na dół)

Dwa bałwanki (wszystkie palce złączone w „dzióbek” wystukują kółka)

FRYZJER

Od poniedziałku aż do soboty,
fryzjer ma bardzo dużo roboty.
W poniedziałki -robi przedziałki,
we wtorki – strzyże kędziorki,
w środy – goli brody,
w czwartki, piątki i soboty
kręci paniom papiloty.

A gdy skończy się fryzjerski tydzień
fryzjer w niedzielę za miasto idzie.
Siada pod drzewkiem, w zielonym cieniu
i te piosenkę gra na grzebieniu.

Robię przedziałki – w poniedziałki,
strzygę kędziorki- we wtorki,
golę brody- we środy,
a kręcę paniom papiloty
we czwartki, piątki oraz soboty.

PIXIE I DIXIE

Dziecko zwrócone do nas plecami
Raz, dwa, trzy cztery, - naśladowując duże kroki spacerujemy po plecach w górę
maszeruje Huckelberry

a tuż za nim Pixie, Dixie - naśladowując małe kroki, szybko krocymy palcami
wskazującymi i środkowymi

wykąpane w proszku "ixi" - wielokrotnie kreślimy palcem wskazującym x

PAJĄCZEK

Wspinał się pajęczek po rynnie. (krocymy palcami po plecach dziecka od dołu ku górze)
Spadł wielki deszcz (przykładamy do nich obie dłonie)
i zmył pajęczka. (szybko przesuwamy dłonie w dół)
Zaświeciło słończko (masujemy plecy okrężnym ruchem...)
Wysuszyło pajęczka, rynnę i... (...aż poczujemy ciepło)

Wspinał się pajęczek po rynnie... (zaczynamy od początku)

NA GÓRZE RÓŻE, NA DOLE KARTOFLE

Dziecko siedzi zwrócone do nas plecami.

Na górze róże (rysujemy na plecach dziecka, w ich górnej części kwiaty, kłując delikatnie palcami

wskazującymi)
na dole kartofle (ugniatamy plecy w dolnej części dłońmi złożonymi w pięść)
my się kochamy (rysujemy dwa serca)
jak dwa pantofle (przytulamy dziecko)

MASZYNA DO PISANIA

Dziecko siedzi zwrócone do nas plecami

Wkręcamy papier do maszyny (Ostrożnie „przekręcamy” uszka dziecka do przodu)

Wygladzamy kartkę papieru (Gładzimy jego plecy wewnętrzną stroną dłoni)

I piszemy:

„A..., B..., C..., kropka, przecinek”

(piszemy palcem: A,B,C, stawiamy dużą kropkę i przecinek)

i... przesuwamy wałek (chwytny dziecko za głowę, z wycuciem, lecz stanowczo przechylamy je na bok, tak żeby -cały czas asekurowane przez nas- się przewróciło)

RAK

Dziecko zwrócone do nas twarzą

Idzie, idzie rak (Spacerujemy palcami: kciukiem i wskazującym po rękę dziecka)

Czasem naprzód, czasem wspak (odpowiednio zmieniając kierunek ruchu)

Idzie rak nieborak (Spacerujemy jak na początku)

Jak uszczypnie będzie znak (delikatnie i z humorem naśladujemy szczypanie)

IDZIE PANI, WIETRZYK WIEJE

Dziecko zwrócone do nas plecami.

Idzie pani: tup, tup, tup,

(Na przemian z wycuciem stukamy w jego plecy opuszkami palców wskazujących)

dziadek z laską: stuk, stuk, stuk,

(delikatnie stukamy zgiętym palcem)

skacze dziecko: hop, hop, hop,

(naśladujemy dłonią skoki, na przemian opierając ją na przegubie i na palcach)

żaba robi długi skok.

(z wycuciem klepiemy dwie odległe części ciała dziecka np. stopy i głowę)

Wieje wietrzyk: fiu, fiu, fiu,

(dmuchamy w jedno i w drugie ucho dziecka)

kropi deszczyk: puk, puk, puk,

(delikatnie stukamy w jego plecy wszystkimi palcami)

deszcz ze śniegiem: chlup, chlup, chlup,

(klepiemy dziecko po plecach dłońmi złożonymi w „miseczki”)

a grad w szyby lup, lup, lup.

(lekkostukamy dłońmi zwiniętymi w pięści)

Świeci słonko, (gładzimy wewnętrzną stroną dłoni ruchem kolistym)

wieje wietrzyk, (dmuchamy we włosy dziecka)

pada deszczyk. ([z wyczuciem stukamy opuszkami palców w jego plecy)

Czujesz dreszczyk? (leciutkostuczypujemy w kark)

LISTEK

Dziecko siedzi zwrócone do nas plecami

Leci listek, leci przez świat (wędrujemy opuszkami palców dwa razy)

Gdzieś tam na ziemię cicho spadł . (lekkonaciskamy je w jednym miejscu)

Leci drugi, leci trzeci , (szybko, z wyczuciem stukamy wszystkimi palcami)

Biegną zbierać listki dzieci . (jak wyżej)

No, a potem wszystkie liście (głaszczemy dziecko po plecach)

Układają w piękne kiście . (jak wyżej)

LIST DO BABCI

zabawa czeska, oprac. M.Bogdanowicz

Dziecko siedzi zwrócone do nas plecami, masujemy jego plecy-
„wygładzamy papier listowy”

Kochana babciu.

(piszemy palcem na plecach dziecka)

KROPKA. (z wyczuciem naciskamy plecy w jednym miejscu)

Piszę Ci, że (kontynuujemy pisanie)

mamy w domu kotka. (rysujemy wąsy)

KROPKA. (znów stawiamy kropkę)

Kotek chodzi, (kroczymy palcami)

kotek skacze, („skaczemy”, opierając dłoń na przegubie i palcach)

kotek drapie, (delikatnie drapiemy dziecko po plecach)

kotek chrapie. (opieramy na nich głowę i udajemy chrapanie)

Składamy list (krzyżujemy ręce dziecka)

Naklejamy znaczek (dotykamy jego czoła wewnętrzną stroną dłoni)

I zanosimy na pocztę (bierzemy dziecko na ręce i spacerujemy z nim)

14.05.2020 r

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić.

Rodzina-zabawy paluszkowe i plastyczne

Rodzina

(Podczas tej zabawy należy głaskać i odginać kolejne paluszki dziecka.)

*Ten paluszek to jest dziadzius,
a ten obok to babunia,
ten paluszek to jest tatuś,
a ten obok to mamunia,
a ten to dziecinka mała,
i to już rodzinka cała.*

Proponuję zabawę relacyjną, bo bliskość z dzieckiem to domena rodziców.

Miłą pamiątką, a nawet ozdobą mogą być odcisnięte dłonie całej rodziny.
Można do tego użyć zwykłej kartki lub kolorowej tekturki.

Jest to jedna z tych rzeczy która po latach nabiera wartości.

Wierszyk

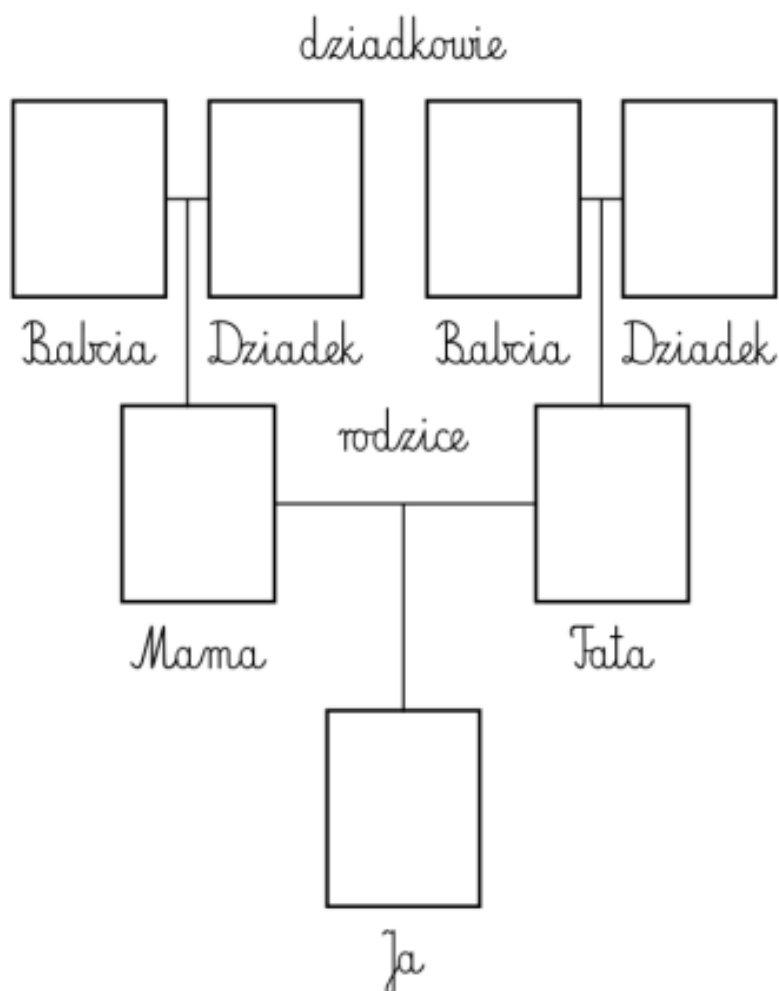
„O RODZINIE” - Konrad Leszczyński

Kiedyś mama mi mówiła,
Że w rodzinie drzemie siła.
Jaka moja jest rodzina?
Całkiem zgrana to drużyna.
Każdy ma jakiegoś fioła,
Zakręcony jest jak pszczoła.
Nikt na miejscu nie usiedzi
Czemu dziwią się sąsiedzi.
Choć zdarzają się i spory,
Nikt do złości nie jest skory.
W końcu bardzo się kochamy,
Chętnie z sobą czas spędzamy.

Swoich najbliższych można poznawać na różne sposoby. Jednym z nich jest tworzenie drzewa genealogicznego, będącego odzwierciedleniem naszych więzi rodzinnych. W przedszkolu i we wczesnych latach nauki szkolnej dzieci poznają jego najprostszą wersję, obrazującą ich rodzeństwo, rodziców i dziadków. Choć jest to tylko prosty obraz, może okazać się świetnym wstępem do poznania historii rodziny. Bliższego poznania rodziców i dziadków: kim są, gdzie pracują, co kochają robić, jakie mają pasje i zainteresowania.

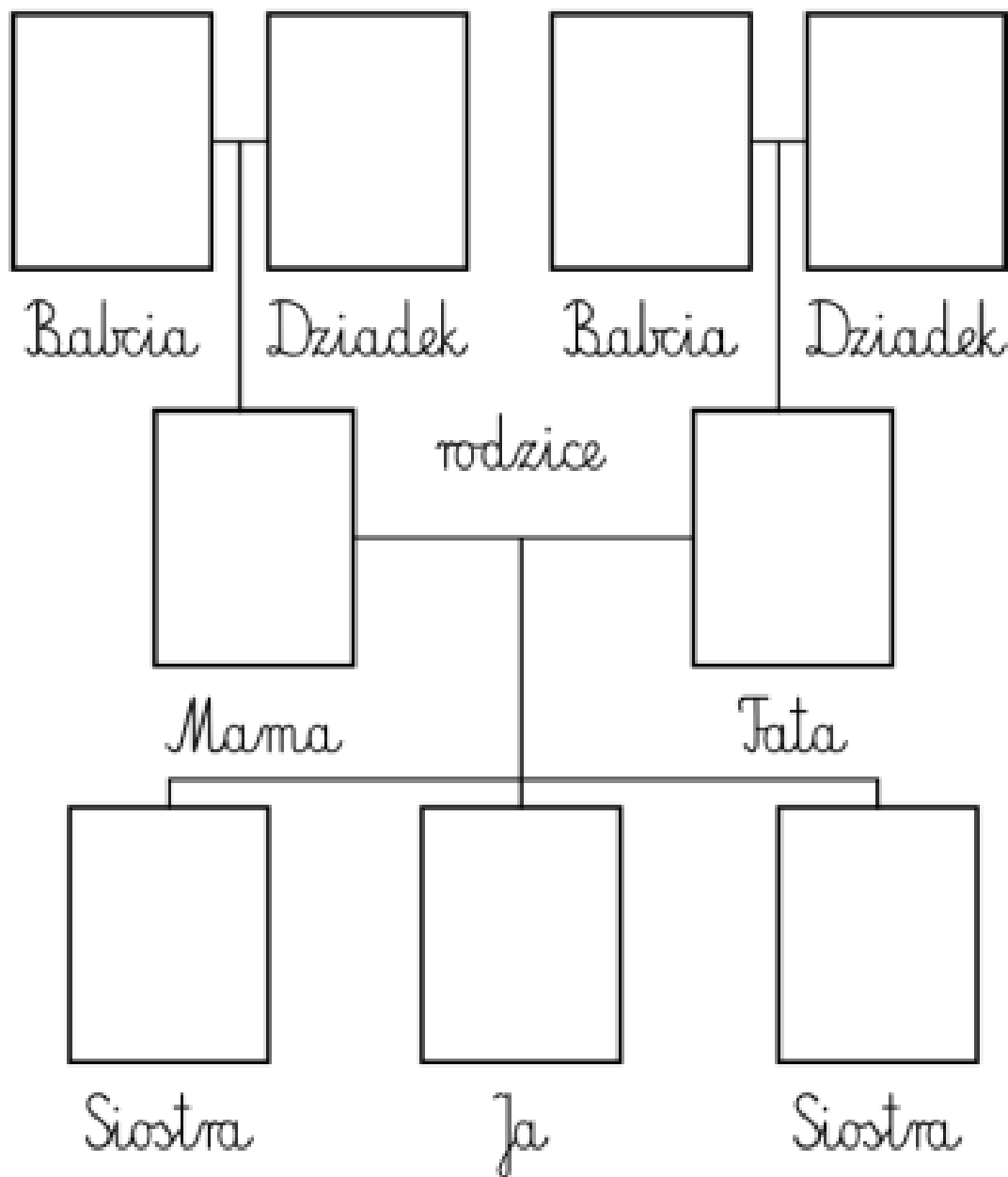
Jak zrobić drzewo genealogiczne

Moje drzewo genealogiczne

Moje drzewo genealogiczne

dziadkowie

Podczas tej zabawy można w okienkach narysować portrety członków Rodziny, wkleić zdjęcia ozdobić okienka papierem, cekinami, naklejkami. Można też zrobić kolaż wycinając z gazet potrzebne elementy.

Najprostszą wersją jest oczywiście wklejenie zdjęć.

Drzewo można ozdobić listkami albo stworzyć z niego budynek mieszkalny.

Członków rodziny można przedstawić też jako ptaki lub inne zwierzęta.

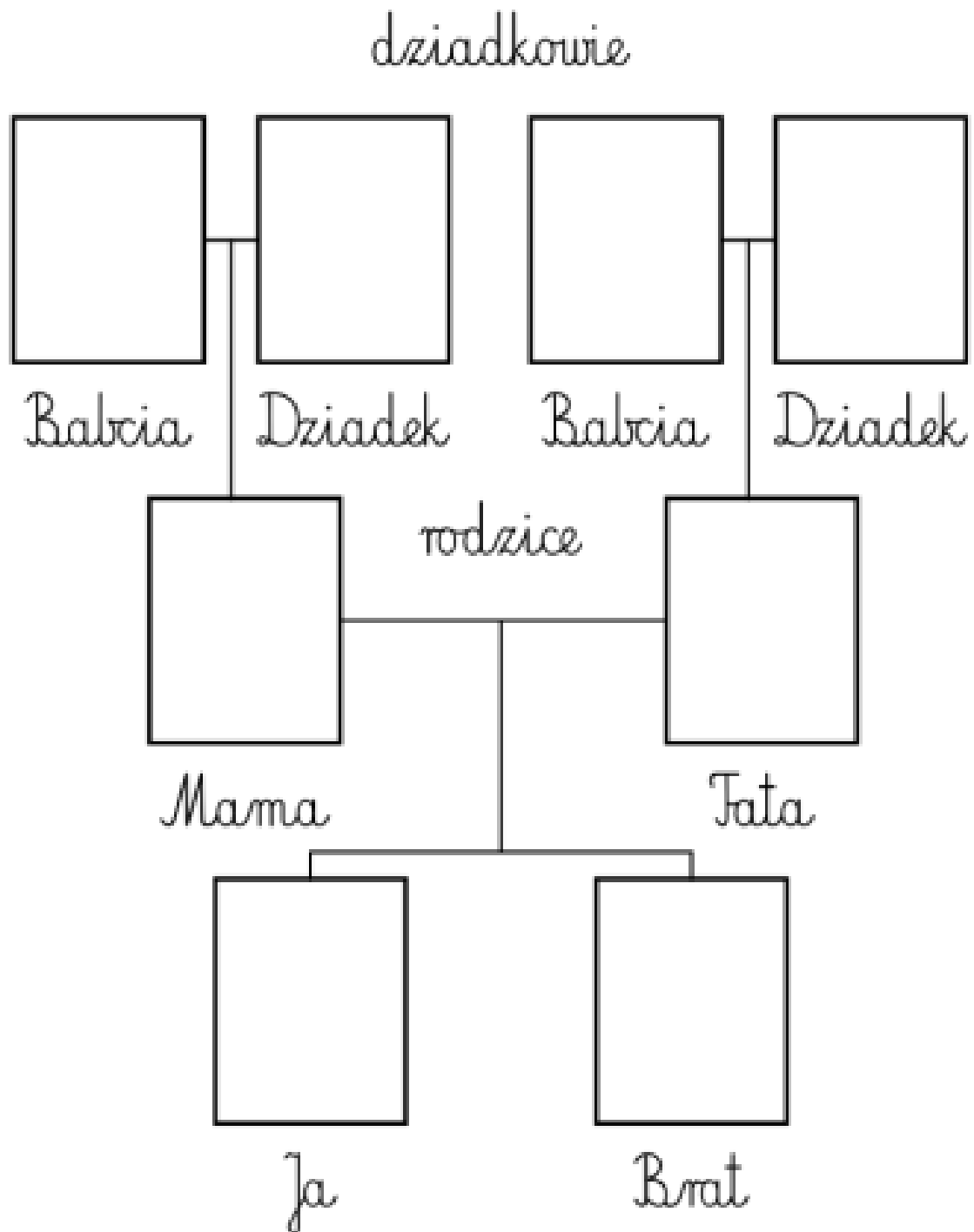
Najważniejsze, aby rozmawiać o naszej Rodzinie i o jej członkach, o ich pasjach i zainteresowaniach.

Można też tworzyć opowiadania, których głównym tematem będzie Rodzina. Każdy po kolei dopowiada zdanie o wybranym członku rodziny. Osoba dorosła zapisuje wypowiedzi a następnie czyta stworzoną opowieść.

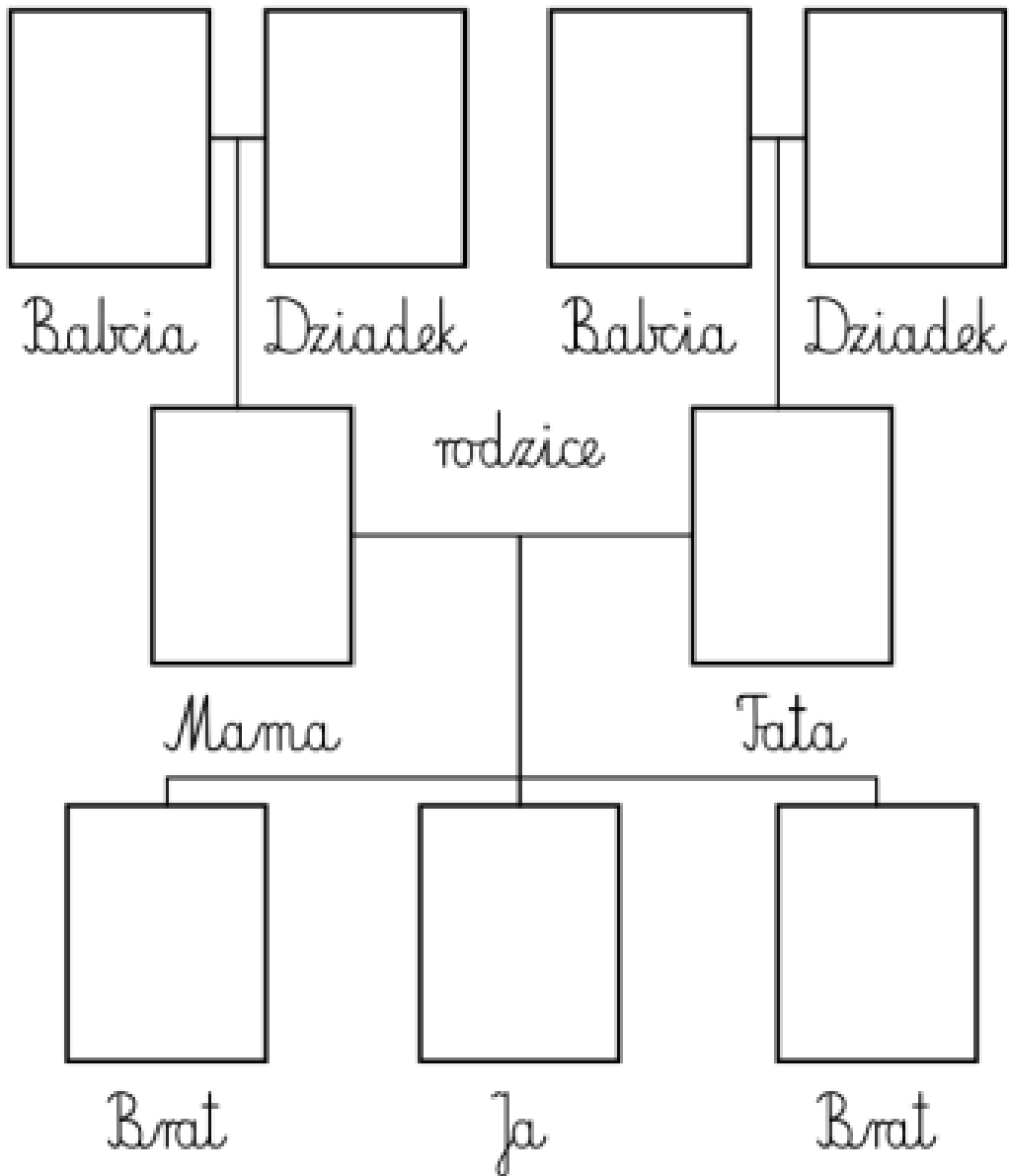
Miłej Rodzinnej zabawy!

Moje drzewo genealogiczne

Moje drzewo genealogiczne

dziadkowie

15.05.2020 r

Zajęcia Rewalidacyjne -czyli jak wspierać i rozwijać zmysły dziecka, jego rozwój społeczno-emocjonalny oraz inne wrodzone zdolności...i świetnie się przy tym bawić.

Układanki-Wycinanki

Pudełka po płatkach śniadaniowych lub musli są świetnym materiałem, z którego można wykonać układanki

Cele:

- Dostrzeganie elementów całości.
- Stymulacja wzrokowa.
- Wyobraźnia przestrzenna.
- Zwiększanie kontroli nad małą motoryką.

Czego dziecko się uczy

- Układanki wymagają od dziecka dostrzegania podobieństw. Aby je ułożyć, dziecko musi odnaleźć ten sam czerwony element lub linię na dwóch kawałkach.
- Układając kolejne puzzle, dziecko uczy się wykorzystywać umiejętności zdobyte wcześniej w podobnych okolicznościach.
- Wymieniając się układankami z kolegami w grupie, dzieci dostrzegają korzyści płynące z dzielenia się z innymi. Inaczej mówiąc: dzieląc się, zdobywają więcej układanek.

Potrzebne przedmioty

- Pudełka po płatkach śniadaniowych, musli, bombonierkach lub inne obrazki na twardych/tekturowych powierzchniach.
- Nożyczki.

Przygotowanie

- Wytnij przednią i tylną ściankę pudełka. Następnie przetnij je na pół, żeby powstały dwa duże prostokąty.
- Wytnij kilka zestawów puzzli, po jednym dla każdego dziecka w grupie.

Jak się bawić

Pokaż dzieciom jak połączyć obrazek z dwóch elementów. Następnie pozwól im spróbować ułożyć go samodzielnie. Pomagaj w razie potrzeby. Kiedy dzieci pomyślnie wykonają zadanie kilka razy, mogą wymienić się układankami między sobą.

Odmiany

1. Kiedy dzieci opanują już zasady gry, przetnij każdy z dwóch kawałków układanki na pół lub pozwól im to zrobić samodzielnie. Wówczas zestaw będzie składał się z czterech elementów.
2. Potnij ściankę innego pudełka, tym razem po przekątnej. Powstaną dwa trójkątne kawałki zamiast prostokątnych.
3. Kiedy dzieci będą gotowe na dodatkowe wyzwanie, potnij kawałki na nieregularne kształty, a nie kwadraty, trójkąty czy prostokąty. Jeżeli dziecko nie radzi sobie z taką układanką, połóż ją na kartce papieru i obrysuj kontury każdego elementu, żeby wyraźnie widziało, jakie kształty do siebie pasują.
4. Jeszcze ciekawszą (i mniej komercyjnie wyglądającą) układankę można wykonać, naklejając obrazek z magazynu na kawałek brystolu. Świetnie nadają się do tego celu zdjęcia z National Geographic.
5. Jeżeli chcesz ponownie wykorzystać układanki, powkładaj je do kopert. Można też zrobić otwory we wszystkich elementach, przełożyć przez nie spinacz do papieru i zawiesić układankę na haczyku.

Modyfikacje

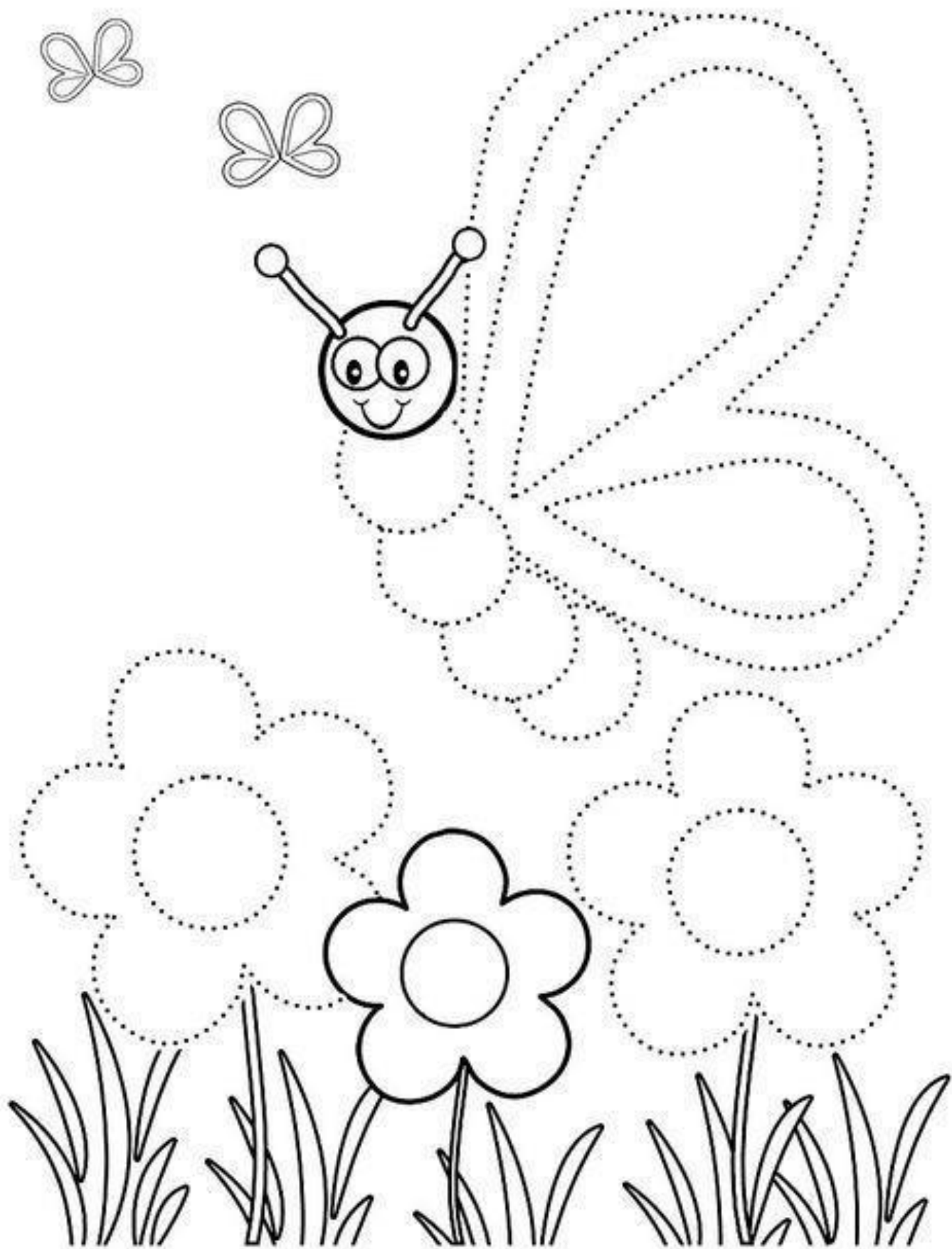
- Jeżeli dzieci mają problemy z motoryką i dlatego prace ręczne sprawiają im duże trudności, rozłóż matę antypoślizgową, na której elementy układanki nie będą się przesuwać.
- **Aby uświadomić dzieciom, na czym polega układanie całości z elementów, zaangażuj je w ten proces od samego początku. Najpierw niech przyjrzą się obrazkowi w całości, a dopiero potem potną go na kawałki, samodzielnie lub z pomocą dorosłego (Sher, 2014).**

źródło: B. Sher: „Gry i zabawy we wczesnej interwencji...”, HARMONIA UNIVERSALIS, Gdańsk 2014

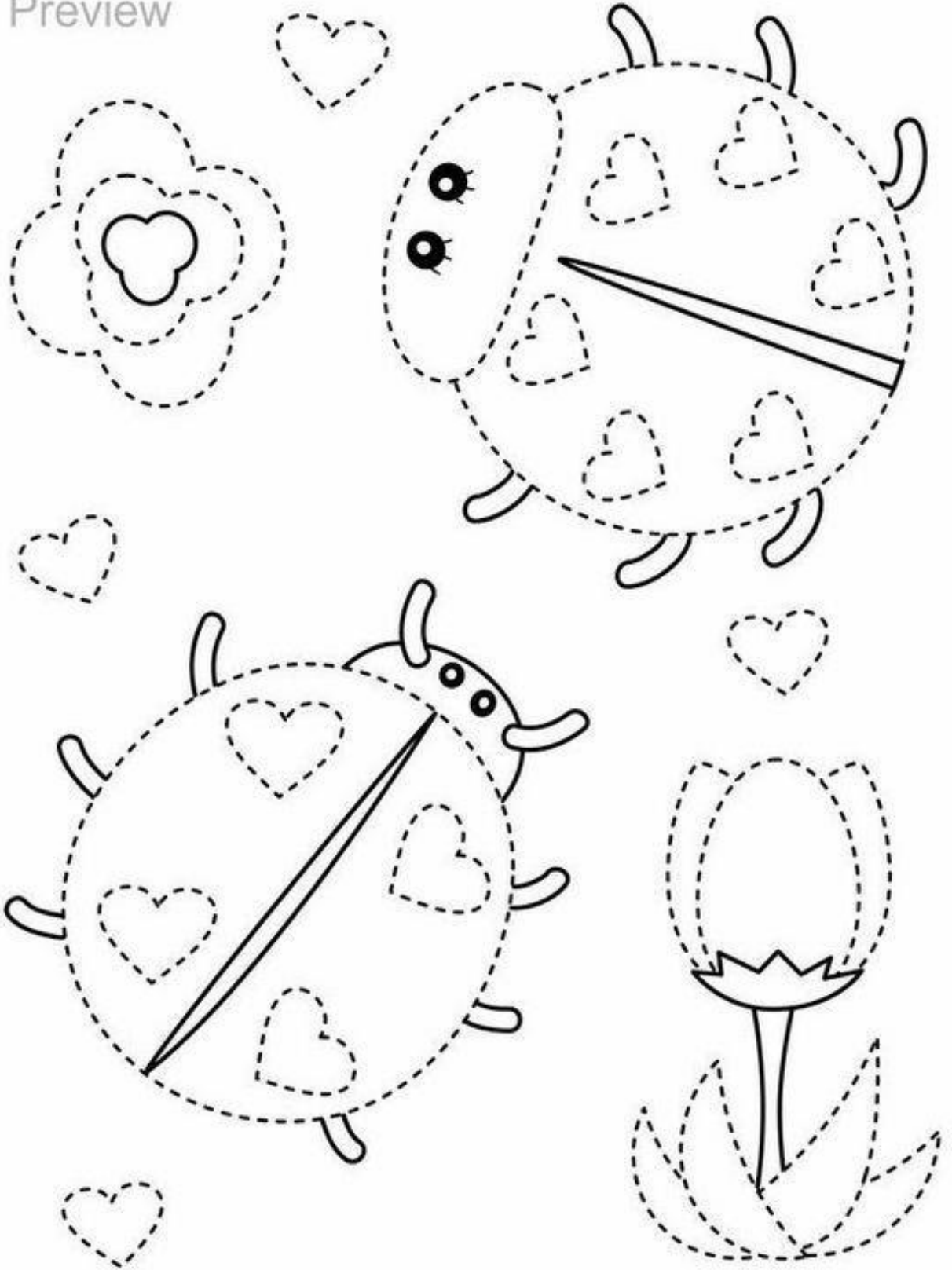

Połącz kropki i poćwicz rączkę .

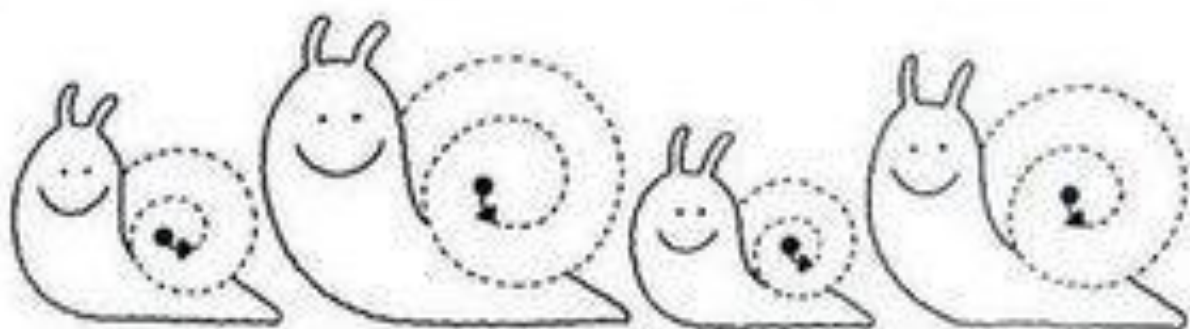
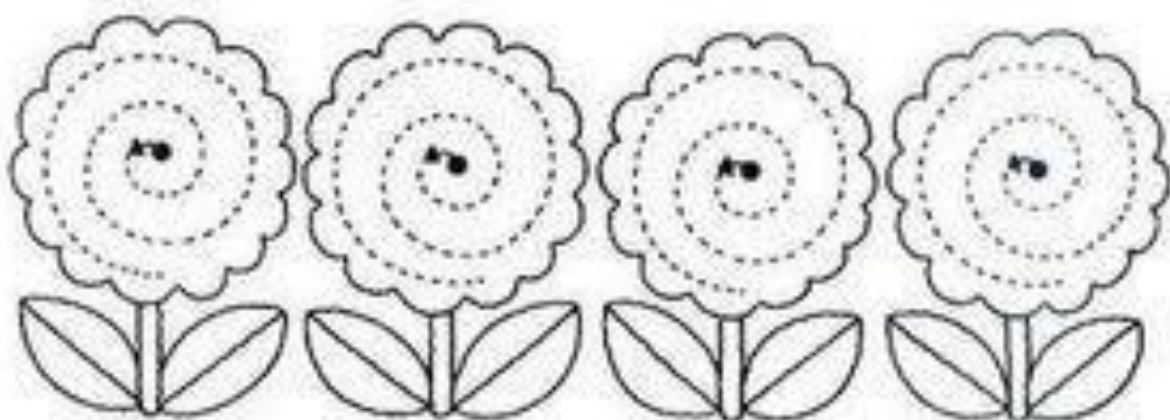
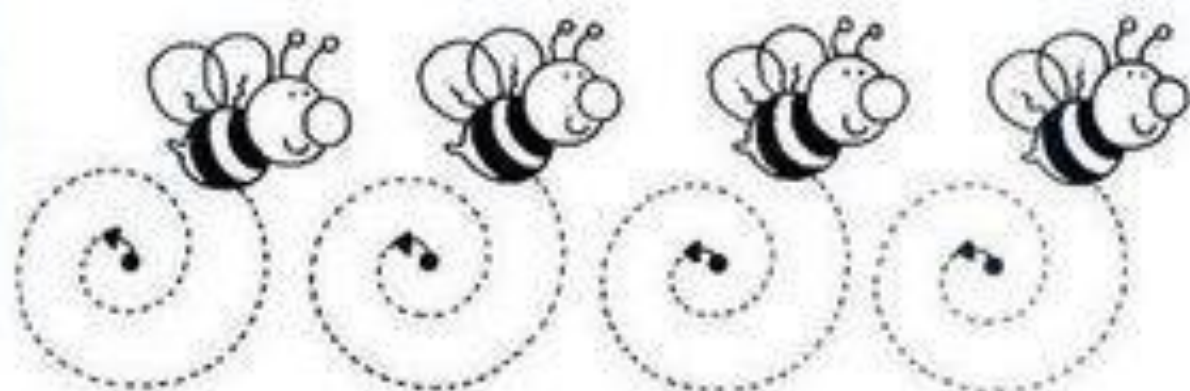
Dziecko może wybrać obrazek, którego tematyka go interesuje, połączyć kropki a potem pokolorować. Obrazek może być prezentem dla mamy w dniu jej święta.

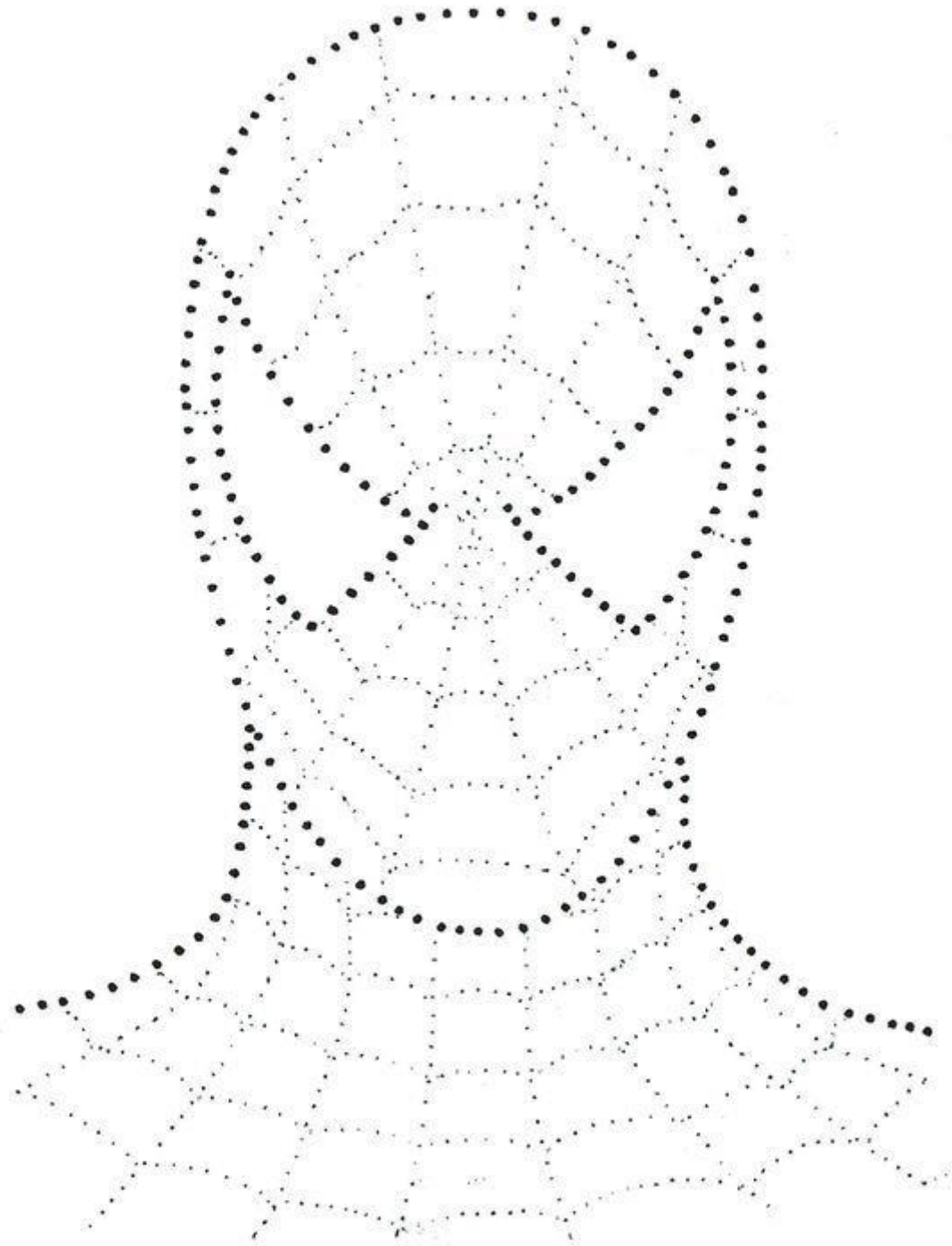

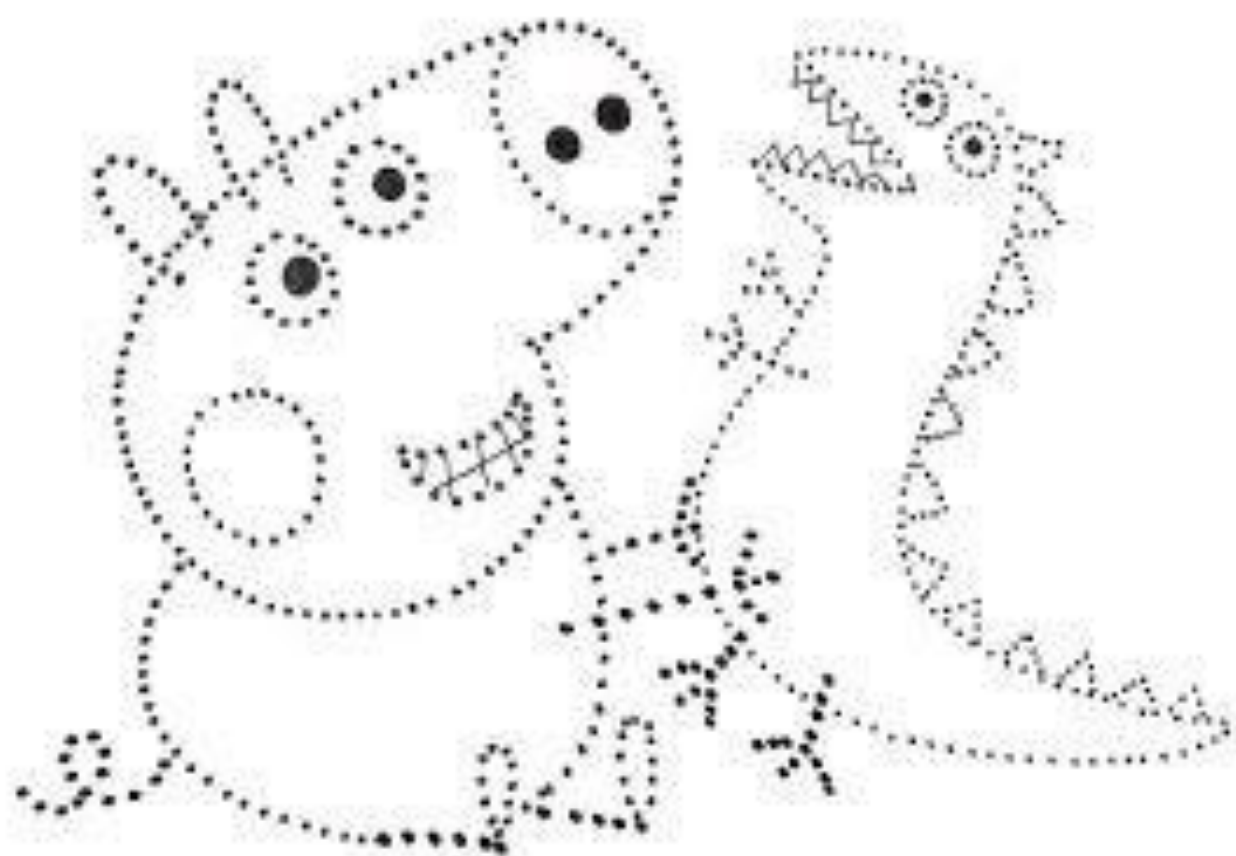
Preview

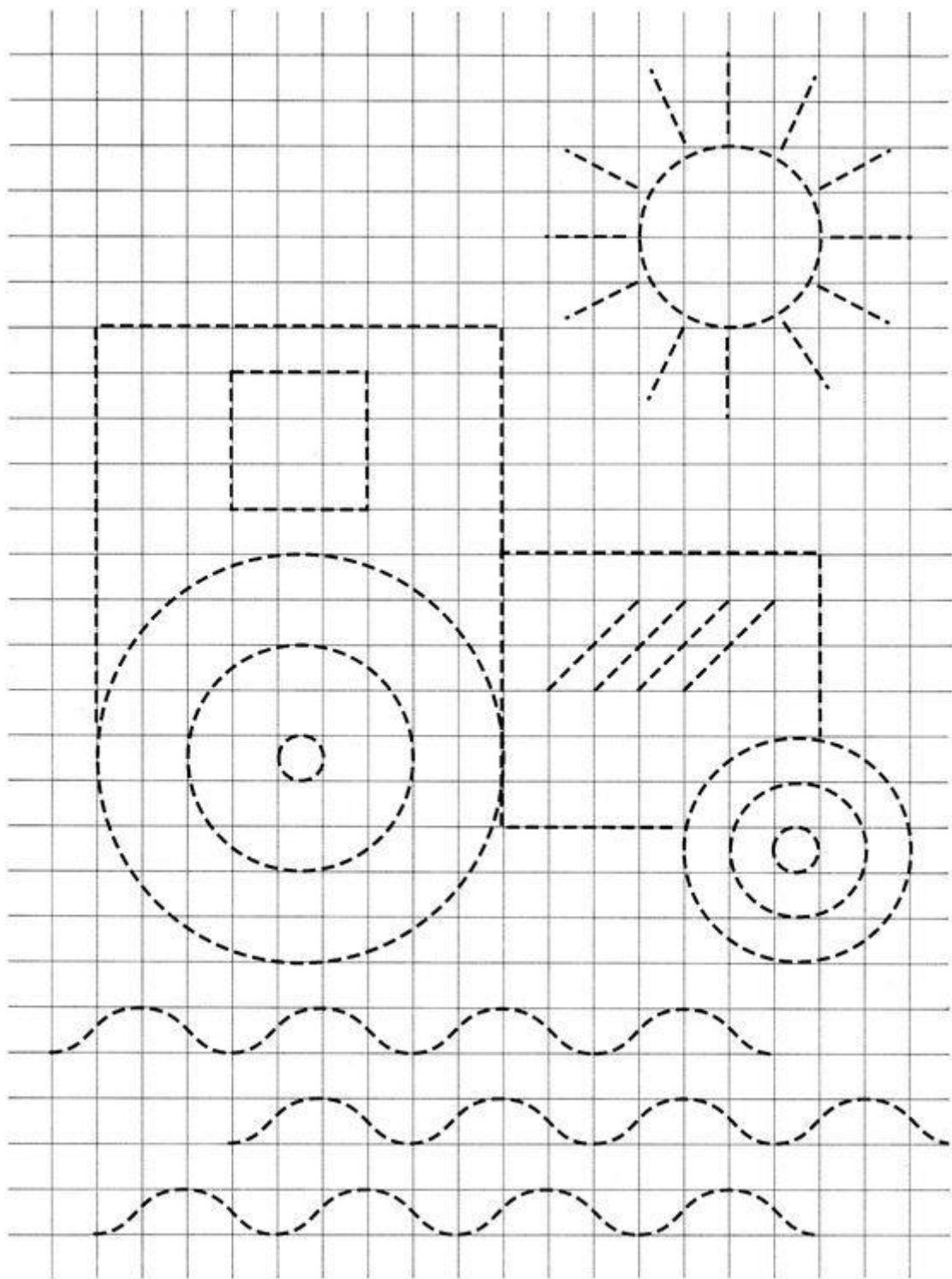

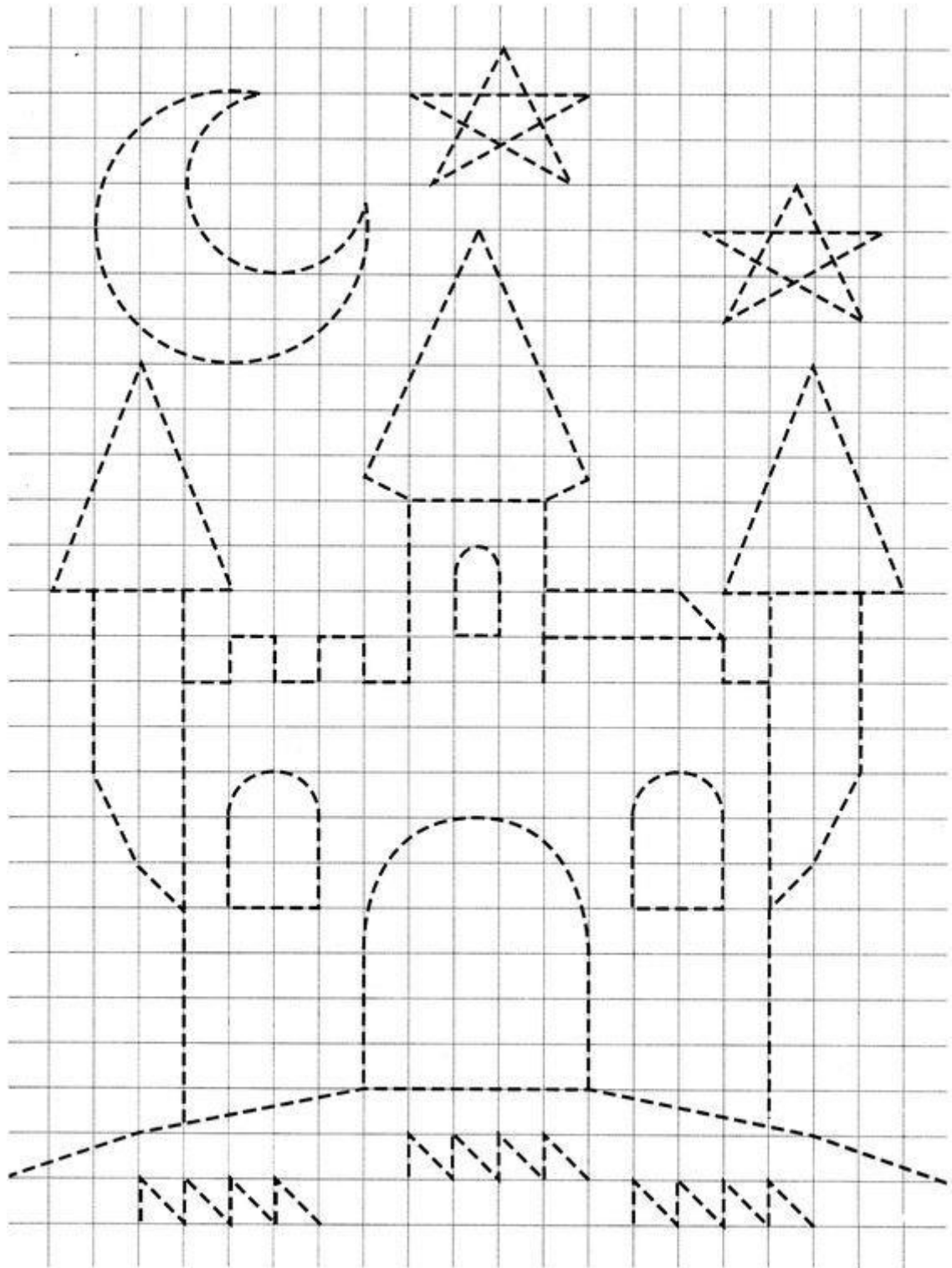
- DELINEA DE ADENTRO HACIA FUERA CADA ESPIRAL.
UTILIZA DIFERENTES COLORES.

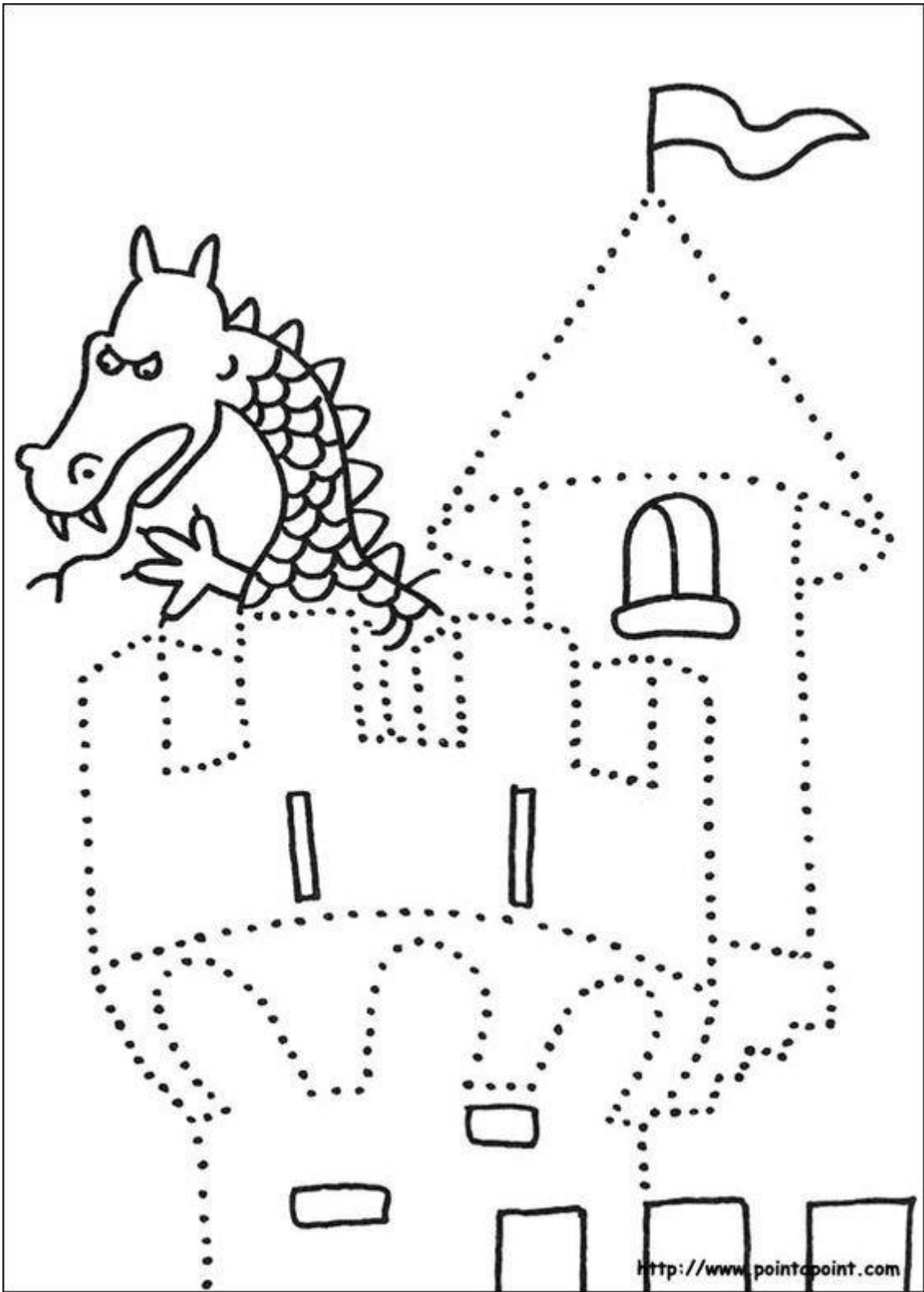

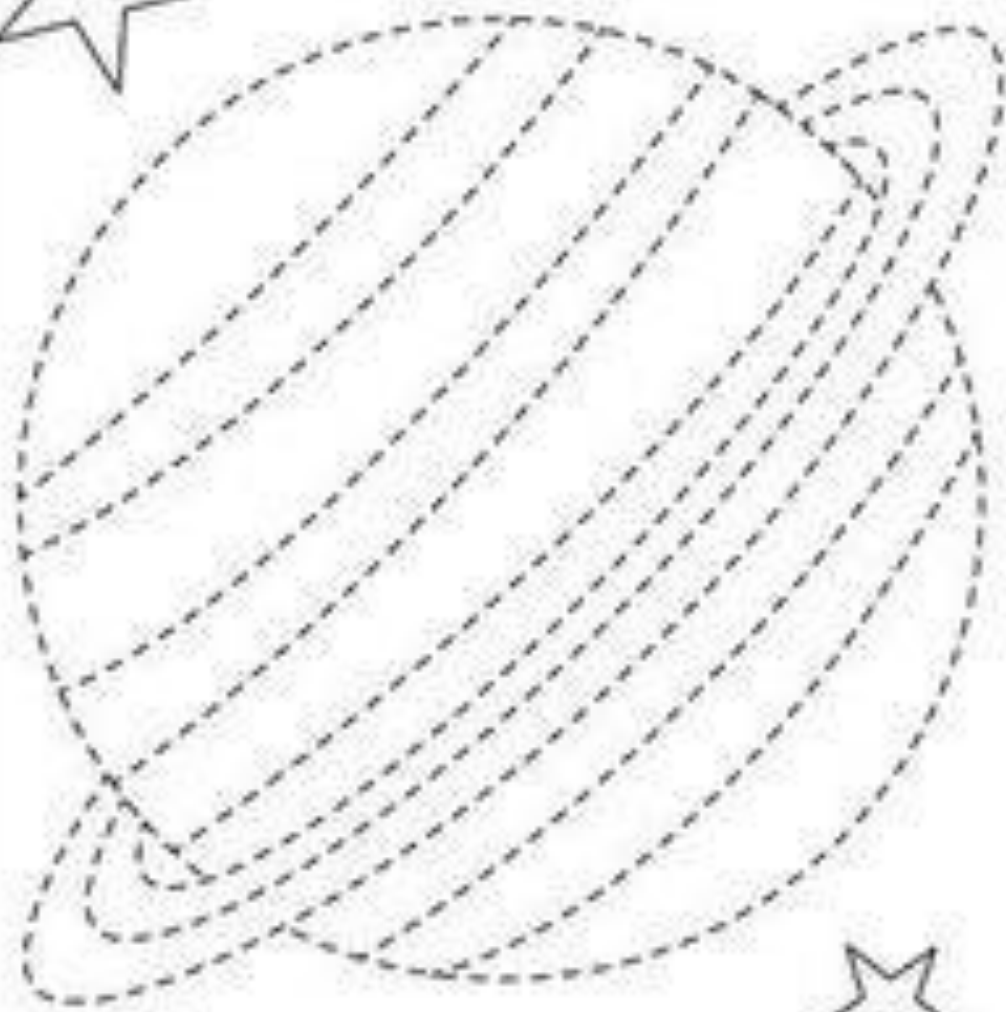

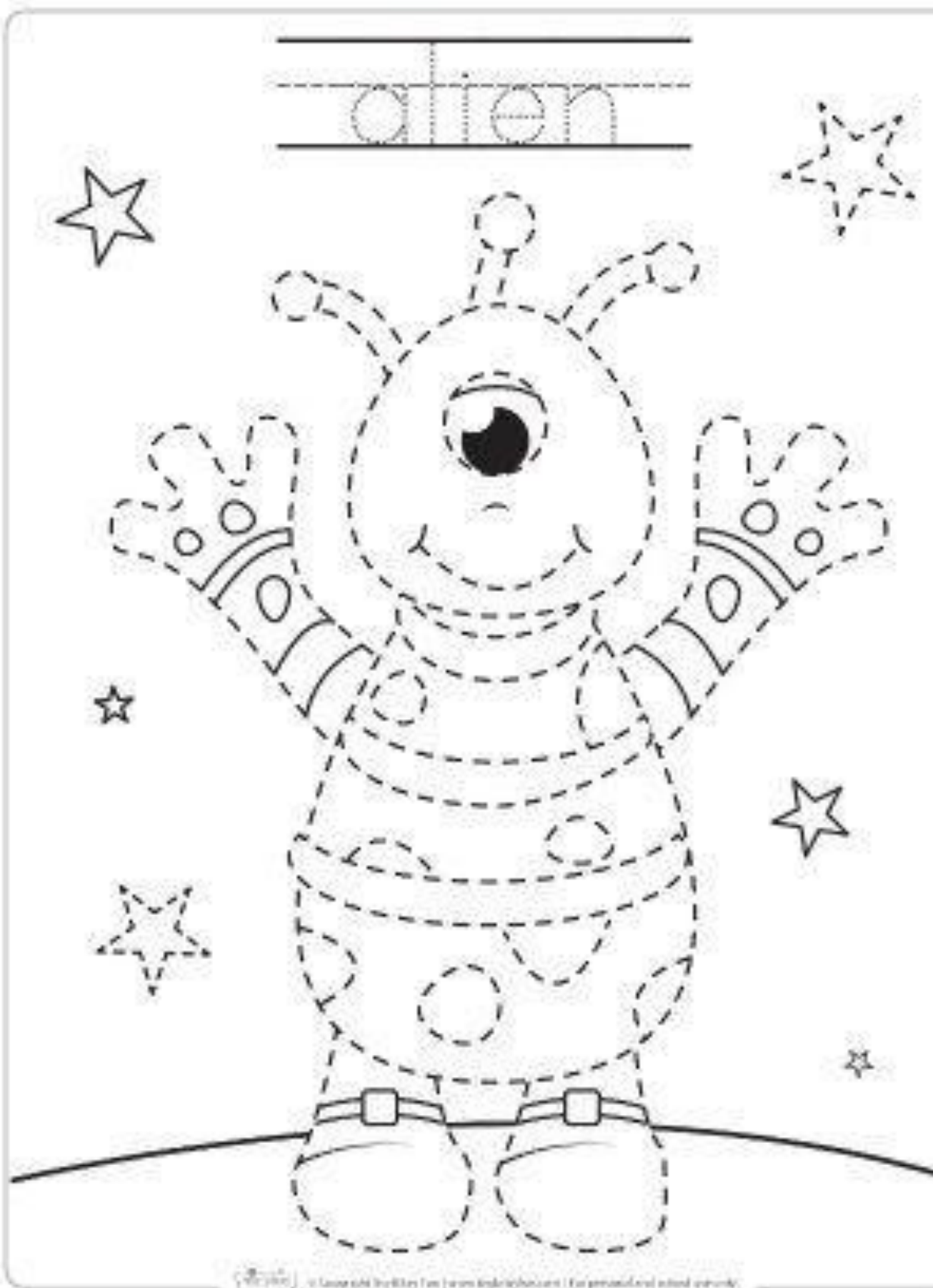

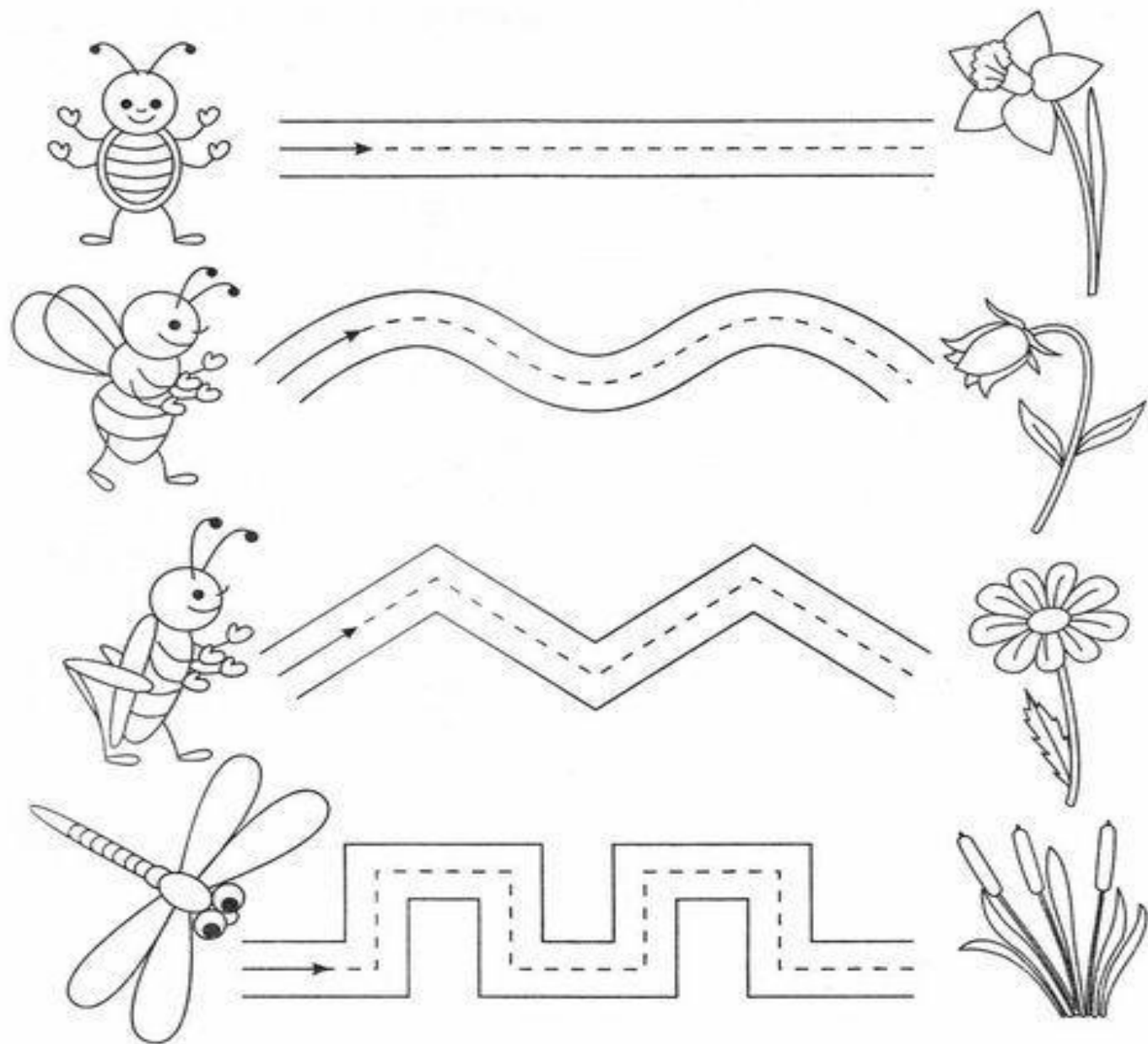

Saturn

alien

źródło:

- arteconclase.es
- ancetreatment4brigitta.blogspot.com
- raste-enblog.blogspot.com
- flickr.com
- esoslocosbajitosdeinfantil.blogspot.com
- lamaestralinda. blogspot.de
- pointapoint.com
- itsybitsyfun.com
- webmail.telekom.hu

Pod czyją ręką jest guzik

Kolejna zapomniana zabawa, w którą chętnie bawili się nasi dziadkowie i rodzice . Gra ćwiczy dyskryminację dotykową, wymusza współpracę w grupie i wymaga uważności.

Liczba uczestników

- 6 lub 10

Potrzebne materiały

- guzik i koc

Cele:

- rozwijanie bodźca dotykowego (motoryka mała, dotyk, SI)
- rozwijanie umiejętności społecznych i właściwych zachowań/zasad w trakcie gry
- reagowanie na polecenia i komendy (szybka reakcja na komendę)
- ćwiczenie umiejętności uwagi i skupienia na przedmiocie (spostrzegawczość, umiejętności wzrokowe)
- zapamiętywanie kolejności/ sekwencji czynności podczas rozgrywek

Przebieg gry

1. Opiekun tłumaczy zasady gry. Podkreśla początek i koniec rozgrywki. Kto wygrywa i dlaczego oraz co oznaczają poszczególne komendy.
2. Dzieci siadają przy stole. Z jednej strony 5 dzieci – pierwsza drużyna i z drugiej również 5 dzieci – drużyna przeciwna. W każdej drużynie środkowy będzie kapitanem.
3. Przykrywamy stół kocem.
4. Prowadzący grę trzyma w rękach guzik. Losujemy, która drużyna pierwsza rozpocznie grę.
5. Rozpoczyna drużyna nr 1. Cztery członkowie drużyny trzymają ręce pod stołem. Kapitan otrzymuje guzik. Podnosi rękę do góry i pokazuje go drużynie nr 2, siedzącej naprzeciwko stołu.
6. Kapitan drugiej drużyny podaje komendę: – *w dół!* Na tę komendę kapitan pierwszej drużyny szybko opuszcza rękę z guzikiem pod stół, daje guzik komuś ze swojej drużyny.
7. Kapitan drugiej drużyny wzywa: – *na stół!* Wtedy wszyscy członkowie pierwszej drużyny szybko i ostrożnie kładą ręce na stół przed sobą, dłońmi do spodu (pod dłonią jednego dziecka znajduje się guzik). Zadaniem drugiej drużyny jest odgadnięcie, pod czyją dłonią ukryty jest guzik. Kapitan wspierany radami swojej drużyny, którzy pilnie obserwowali przeciwną drużynę, poleca kolejno usuwanie tych dłoni ze stołu, pod którymi nie spodziewa się guzika. Na koniec wskazuje „podejrzanego”. Jeśli odgadnie prawidłowo, drużynie drugiej przyznawany jest punkt i guzik przechodzi na jej stronę.
8. Teraz zwycięzcy chowają guzik, a przeciwnicy odgadują.

Komendy należy wypowiadać szybko, głośno i wyraźnie. Na komendy należy reagować szybko. Guzik chować i wykladać sprawnie, zręcznie i ostrożnie, by przeciwnicy nie

zauważyli, kto ma guzik. (Przed zawodami można zrobić próbę *chowania guzika na komendę*). Aby zmylić przeciwników, kapitan może stosować różne techniki podawania guzika (robić zmyłki), np. zrobić zręczny ruch ręką w prawo, a oddać zawodnikowi z lewej itp.

Wygrywa drużyna, która otrzyma najwięcej punktów w określonym czasie.

W zabawie mogą brać udział drużyny składające się z 3, 5 lub 7 dzieci. Reszta dzieci przygląda się grze.

Koc lub podobne nakrycie wycisza dźwięk uderzania guzika o blat stołu.

Miłej Zabawy!

